

at Underskuddet paa Kornloven vilde være blevet meget større, hvis den højtærede Landbrugsministers Beregninger havde været rigtige. Netop den Omstændighed, at den højtærede Landbrugsminister regnede forkert, kom nu Statskassen til gode. Hvis han havde regnet rigtigt, hvis vi havde avlet saa meget Brødkorn, at vi kunde eksportere 1 500 000 Tdr., som den højtærede Landbrugsminister forudsagde, at vi kunde, vilde Statskassen i Dag have staaet overfor et langt større Tab, end den nu staaer overfor. Takket være den højtærede Landbrugsministers forkerte Beregninger staaer vi ikke overfor dette Tab, fordi Høsten har været saa meget mindre. Vi sagde til den højtærede Landbrugsminister, at hans Beregninger maatte være forkerte, men han vilde ikke indrømme det, han vilde heller ikke indrømme det i Dag, og det er det, jeg synes er det harmelige, om jeg saa maa sige.

Jeg har heller ikke set, at den højtærede Landbrugsminister har faaet noget ind i Statskassen af de Millioner, som Rederne skulde betale. Jeg ved meget vel, at da den højtærede Landbrugsminister sendte sin Kollega Handelsministeren til Rederne angaaende disse 20 Millioner, svarede de uelskværdigt, at de skyldte ikke den højtærede Landbrugsminister saa stor en Sum, de skyldte ham overhovedet ikke noget og vilde ikke betale. Men den højtærede Landbrugsminister sagde bagefter til os, at det skulde de komme til alligevel, for saa kunde Rigsdagen vedtage en Lov, hvorefter de skulde betale. Jeg har imidlertid ikke set noget til et Lovforslag herom, og jeg venter heller ikke, at det bliver fremsat.

Det mest urimelige i det, den højtærede Landbrugsminister sagde, var dog, at vi skulde have skaffet Balance. Det havde været vor Pligt, da vi behandlede Kornloven, sagde han, at have anvist Vejen til at skaffe Balance. Jeg har ikke nogen Sinde hørt noget tilsvarende fra en Minister. Ministeren fremsætter et Lovforslag for os med udførlige Beregninger, som han hævder er rigtige, og hvorefter der er skaffet Balance paa Kornloven. Vi gør ham opmærksom paa, at der ingen Sandsynlighed er for, at disse Beregninger er rigtige, men han afviser vore Indvendinger. Da det nu imidlertid viser sig et halvt eller omtrent et helt Aar efter, at vi har Ret, kommer den højtærede Landbrugsminister og siger: Ja, men saa skulde I have sørget for at bibringe mig en anden Opfattelse. Det bestræbte vi os for, men vi kunde ikke. Den højtærede Landbrugsminister var stædig

den Gang som nu i sine Betragtninger. Han hævdede, at han havde Ret, og at vi regnede forkert. Jeg vil anbefale den højtærede Landbrugsminister selv at tage Ansvar for Beregningen og ikke skyde Skylden over paa os, for vi er virkelig sagesløse. Det er Regeringen, der har Ansvar.

Jeg skal dernæst gøre et Par Bemærkninger til de Udtalelser, den højtærede Landbrugsminister fremsatte om de økonomiske Spørgsmaal. Han var frimodig nok til at fortælle os, at naar vi sad saa daarligt i det i Danmark og Verden over, som Tilfældet er, skyldes det Krigstidens Restriktioner. Han fortalte os, at i Krigstiden blev Socialdemokratiets Grundsætninger anvendt, og deraf var nu kommet det sørgelige Resultat, som vi var Vidne til her og i andre Lande. Det er en af de Paastande, som man samtidig kan baade le og græde over. Man kan le ad den, fordi den som Vittighed kan være meget morsom, græde over den, naar det er en Minister, der mener at kunne fremsætte den i fuld Alvor. Krigstidens Restriktioner blev iværksat i Alverdens Lande som det eneste Middel, man havde til at undgaa det totale Sammenbrud straks. Er der noget Menneske i denne Sal, der tænker sig, at det kunde have været muligt for Danmark under Krigstiden at have undgaaet eller blot tilnærmelsesvis have undgaaet de Foranstaltninger, der blev truffet her i Landet? Nej, man kunde agitere mod dem, saa længe man ikke selv havde noget Ansvar for dem — man gik dog aldrig videre end til at agitere udenfor denne Sal, her stemte man for dem —, men da den højtærede Landbrugsminister selv fik Ansvar, hvad skete der saa? Gik han saa bort fra dem? Nej, han præsenterede os straks en Kornlov.

Den højtærede Landbrugsminister fortalte os, at det var en stor Vildfarelse at tro paa, at Samfundets Indskriden kunde hjælpe. Den Opfattelse, den højtærede Landbrugsminister her fremsætter, minder mig i høj Grad om det Urstandpunkt hos visse Befolkningsklasser, at Læge skal man undgaa, Sygdommen skal have sit Forløb, Menneskene skal se at klare sig selv. Medicin giver man, naar Legemet er sygt, hvis man da har en Læge, der forstaar sig paa det, men det gør man ogsaa ved Samfundslegemet. Naar unormale Tilstande indtræder, maa ekstraordinære Foranstaltninger træffes, og da det kapitalistiske Frikonkurrencensamfund Verden over blev sygt, da Krigen brød løs over Hovedet paa Folkeslagene, havde man ikke andet at ty til end de socialdemokratiske Grundsætninger. Man